

Tien varrelta.

Ruus-Risti-luennot alkanevat Helsingissä syyskuun puolivälissä. Ajasta ilmoitetaan tarkemmin sanomalehdissä.

Kulmakoulu julkaisi keväällä työvuoden päättyessä ensimmäisen vuosikertomuksensa 1928-1929. Tämä rehtori Eloniemen lämminhenkinen ja asiallinen selostus, jota somistavat kuvat juhlasalista, juhlasalin yhdestä ikkunamaalauksesta sekä toisen ja kolmannen kerroksen auloista, on varsin sopiva opas vanhemmille heidän suunnitellessaan lastensa koulunkäyntiä.

Suomea kuvaava kaunis ryijy, joka vuosikokouksen aikana riippui seinällä Kulmakoulussa herättäen taiteellisuudellaan katsojain huomiota on nyt tehtaan puolesta lahjoitettu Ruusu-Ristin johtajalle. Se on lähtöisin J. Jalosen Ryijy- ja Mattokutomosta, os. Lappi T.I., ja oli kuvattuna "Suomen Kuvalehdessä" viime keväänä.

Mrs. Katherine Tingley, "Yleisen Veljeyden ja Teosofisen Seuran" kuuluisa, Helsingissäkin pari kertaa vierailut johtaja, paraiten tunnettu Point Loma koulustaan ja siirtolastaan Kaliforniassa, joutui kesän alussa auto-onnettomuuden uhriksi matkalla Parisista Berliniin ja kuoli heinäkuussa Ruotsissa. Testamentissaan hän on määrännyt seuraajakseen monivuotisen työtoverinsa ja auttajansa prof. G. de Purckerin.

Krishnamurti, innokas moottoripyöräilijä, ajoi yhteen toisen urheilijan kanssa viime keväänä Kaliforniassa ja haavoittui lievästi.

Tuonelan tuville siirtyi tämän vuoden alussa *Adolf Sulin* ja myöhemmin keväällä *Kalle Nyman*, molemmat hartaita teosofejia ja ruusuristiläisiä. Molemmat kuuluivat "maan hiljaisiin", edellinen oli sitä paitsi monen vuoden aikana vaikean tuskaisen taudin vallassa, mutta se mitä he sisässään olivat, loisti ja loistaa yhä sielun maailmassa elävänä toimintana.

Teosofinen Seura pitää n. s. maailmankongressin Chicagon kaupungissa Yhdysvalloissa kuluvan elokuun loppupuolella. Kokouksesta odotetaan paljon ja siihen saapuu osanottajia maailman kaikilta ääritä. T. S:n presidentti Mrs. Annie Besant tulee olemaan läsnä, samoin seuran varapresidentti Mr. Jinarajadasa rouvineen. Suomesta matkustaa kongressiin Suomen T. S:n ylisihteri, tohtori John Sonck, joka kokouksen jälkeen lähtee esitelmämatkalle, kiertäen monessa valtiossa.

Kesäkurssit Jyväskylässä ovat parhaillaan käynnissä tätä kirjoittaessamme ja näyttävät sekä osanoton että harrastuksen puolesta entisten veroisilta.

Vanhojen Tietäjän toimitukselle tulleiden kirjoitusten joukosta löytyi seuraava *Aroid Järnefeltin* kynän tuote, jonka sanat ovat yhtä raikkaat ja nykyhetkelle sopivat tänään kuin parikymmentä vuotta sitten:

Taistella sotamiehenä isänmaansa puolesta on nykyään mahdollon. Mahdoton se on ensiksikin siitä syystä, että maailman suuret valtahallitukset, joiden alla kaikki eri kansat ovat, kokoovat näistä kansoista sotamiehet pois omaan välittömään palvelukseensa ja siroittavat heitä sekasin valtakunnan eri osiin, niin ettei sotaväellä missään olisi ympäristönään kotiseutua, ja kotiseudulla taas ei missään omaa sotaväkeä. Mutta ellei näin tehtäisikään, on taistelemisen isänmaan puolesta nykyään vielä tärkeämmästä syystä mahdollon. Nykyajan valistuneilta ihmisiltä on kadonnut usko aseellisen taistelemisen oikeuteen, olkoonpa vaikka isänmaankin puolustamiseksi. Ja kun tämmöinen usko on horjahtanut, niin ei voi enää syttyä tarpeellinen urhoollisuus. Kaukaa me ihailemme buureja, mutta itse emme ryhdy heidän esimerkkiänsä seuraamaan, ja ainoastaan siksi, että meidän kehityskannallamme ei ole enää sitä vakaumusta, joka kannattaisi horjumatonta sotilas-urhoollisuutta.

Meillä voi olla täysin horjumaton ainoastaan se vakaumus, että aseista päinvastoin on kieltäytyminen. Mutta me emme mitenkään tahtoisi olla buureja huonommat, jotka ovat kehityksessä meitä alemmalla kannalla. Onko se meille mahdollista?

Jokainen näemme, että jollei yksikään meistä menisi sotamieheksi, niin sillä vapauttaisimme ihmiskunnan sen suurimmasta taakasta ja auttaisimme ihmisten veljistymistä maailmaksi. Mutta yksityistä kieltäytyjää uhkaa ankarat rangaistukset. Ja sentähden jokainen meistä ajattelee näin: "Jos *kaikki* yhtäkaa päättävät olla menemättä sotamiehiksi, niin silloin asia varmaan onnistuu; ja minä suostun siihen vaan sillä ehdolla, että kaikki siihen yhtäkaa ryhtyvät ja ettei se ole vaarallista minulle. Sillä jos yksin kieltäydyn, niin saan osakseni vaan kärsimyksiä."

Niin ei ajatellut ennen atenalainen, joka kaatui Termopylain solassa. Niin eivät ajatelleet ne lukemattomat, jotka unohtaen oman onnensa menivät tiettyä kuolemaa kohden. Sanoiko Sven Tuuva: "minä en ryntää sillalle, elleivät kaikki tule minun mukani?"

Ja kuitenkin nämä antoivat henkensä vaan oman isänmaansa edestä ja innostajana oli vaan sapelia huiskuttava upseeri. Mutta nyt on koko

maailma pelastettava ja nyt on innostajana ikuisen elämän henki, joka antaa ehdottoman varmuuden sinun sydämeesi, että sinä kuulet oikean kutsujan ääntä. Ja sinä sanot: "minä odotan kunnes muutkin kieltäytyvät", ja "minä en näe hyötyä itselleni!"

Kuten näkyy on kyllä nytkin mahdollista antaa henkensä totuuden edestä. Ja kutsumus siihen kuuluu jokaiselle.

Missä te siis olette, te heräävän aamun sankarit, jotka otatte kantaaksenne uuden ajan synnytystuskat! Sillä kipinä vaan puuttuu, että tuli kulona syttyisi.

Aroid Järnefelt.

(Ruusu-Risti 1929 Elokuu N:o 6, Johtajan osasto, s. 272-274)